

Fekete zászló

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 11. szám, 2020. március 13.

Mindenesetre Balogh elvtárs egy darabig még próbált ennél többet kiszedni apámból, ám amaz megingathatatlanak bizonyult, és újra megismételte, hogy ez nem az ő hatásköre, és nem is szeretne ebben dönten.

Miután elbúcsúztak, apám visszatette a helyére a kagylót, felénk fordult, és azt mondta:

- Meghalt a Kádár.

Akkor már az új lakásban voltunk. Ami igazából jóval régebbi volt, mint az előző. Egy ódon, majdnem százéves téglaház, omladozó vakolattal. Manapság az ilyenre azt mondják, hogy patinás, de nekem egyáltalán nem tetszett, és talán a húgomnak meg az anyámnak sem. Apám pedig nem nyilvánított véleményt. Az ő ötlete volt a költözés, meg hát rajta keresztül jött a lehetőség, hiszen a lakás a vállalaté volt, mi csak bérlők lehettünk benne, és addig terveztük maradni, amíg meg nem épül a társasház a város túlsó végén, kertvárosi övezetben. Ami legrosszabb esetben is két év. Az előző lakás se a miénk volt, hanem a szövetkezeté, viszont a vállalatiban jóval jutányosabban lakhattunk, mint a lakótelepen. Ám hiába volt ez sokkal nagyobb, mint az, amit magunk mögött hagytunk, nekem mégis jobban tetszettek azok a lakótelepi kicsi szobák, az alacsony plafon, meg hogy a hetedik emeletről a város széléig el lehetett látni.